

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 65

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 ianuarie 2008

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 24 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 ¹ din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 34 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România și art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	8-10
Decizia nr. 25 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 212 alin. 2 din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 35 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (3) și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	10-11
Decizia nr. 26 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă	4-5	Decizia nr. 37 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ⁵ și art. 402 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă	12-13
Decizia nr. 27 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă	6-7	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 33 din 15 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă	7-8	79. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 860/2004 privind recunoașterea calificării de medic veterinar și reglementarea unor aspecte referitoare la exercitarea profesiei de medic veterinar	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 24 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Vasilică și Maria Vasilică în Dosarul nr. 7.073/299/2007 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.073/299/2007, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Nicolae Vasilică și Maria Vasilică într-o cauză civilă având ca obiect evacuare și pretenții civile.

Așa cum reiese din încheierea de sesizare, **în motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin că textul de lege criticat are caracter discriminatoriu, încălcând prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, pe motiv că prevede posibilitatea de a declara recurs numai împotriva încheierilor prin care se dispune suspendarea și a celor prin care se respinge cererea de repunere pe rol a procesului, iar nu și în celelalte situații. Autorii fac referire la cererea de suspendare a judecării procesului până la soluționarea dosarului referitor la constatarea nulității certificatelor de moștenitori ale reclamantilor, cerere care a fost respinsă de instanță, „fără posibilitatea exercitării vreunei căi de atac”.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu instituie un tratament discriminatoriu pentru părțile aflate în proces „în ceea ce privește posibilitatea de a ataca cu recurs încheierea prin care instanța a respins cererea de suspendare a judecării cauzei”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră excepția de neconstituționalitate

neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat nu instituie părților din proces un tratament discriminatoriu, acestea având posibilitatea de a ataca cu recurs încheierea prin care instanța a respins cererea de suspendare a judecării cauzei, până la soluționarea dosarului.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Arată că prevederile de lege criticate nu conțin nicio dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit fiind determinat, pe de o parte, de deosebirea de situații, care impune soluții legislative diferite, și, pe de altă parte, de necesitatea de a se asigura celeritatea în soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. Subliniază că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut, în strânsă corelare cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că principiul egalității și al nediscriminării nu are semnificația introducerii unei uniformizări a soluțiilor legislative, fiind posibilă aplicarea unor tratamente juridice diferite, în cazurile în care aceasta se justifică în mod obiectiv și rațional, făcându-se trimitere la Decizia nr. 20 din 24 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 10 aprilie 2002, și la Decizia nr. 395 din 5 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.199 din 15 decembrie 2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 244¹ din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut:

„Asupra suspendării judecării procesului, instanța se va pronunța prin încheiere care poate fi atacată cu recurs în mod separat, cu excepția celor pronunțate în recurs.

Recursul se poate declara cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cât și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a procesului.”

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorii invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității art. 244¹ din Codul de procedură civilă s-a pronunțat prin Decizia nr. 324 din 26 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 decembrie 2002, și Decizia nr. 802 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că

textul de lege criticat „nu conține nicio dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit — constând în aceea că numai încheierea prin care s-a dispus suspendarea judecării poate fi atacată cu recurs separat, în vreme ce încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare poate fi atacată doar odată cu fondul — fiind determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite, ambele fiind determinate de asigurarea celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.” Potrivit

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Vasiliță și Maria Vasiliță în Dosarul nr. 7.073/299/2007 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 25 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 212 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 212 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cova Ghera & CO” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 4.449/1/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.449/1/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 212 alin. 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială Cova Ghera & CO — S.R.L. din Timișoara cu ocazia soluționării

prevederilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care constituie reglementarea de drept comun în materie, încheierea de respingere a cererii de suspendare poate fi atacată cu apel odată cu fondul.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

apelului după casarea Sentinței civile nr. 129 din 15 februarie 2005, pronunțată de Tribunalul Timiș într-o cauză având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile art. 212 alin. 2 din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, încălcând în mod flagrant principiul echității și egalității părților într-un proces civil. Arată că textul de lege criticat creează o discriminare între părțile aflate în proces, având în vedere faptul că partea care solicită efectuarea unei expertize nu este ținută de vreun termen anume, putând propune această probă până la finalizarea cercetării judecătorești, în timp ce partea adversă nu poate cere expertiză contrarie decât la primul termen după depunerea lucrării.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu generează un tratament discriminatoriu pentru părțile aflate în proces. Consideră că instituirea unor termene procesuale servește unei mai bune administrări a justiției, fiind justificată și de necesitatea aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin instituirea unui termen pentru solicitarea unei contraexpertize nu se aduce atingere dreptului la un proces echitabil, ci se dă expresie cerinței soluționării cauzei într-un termen rezonabil.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile de lege criticate nu sunt de natură să îngrădească dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a beneficia de toate garanțiile menite să le asigure dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. De asemenea, menționează că textul de lege supus controlului de constituționalitate reprezintă o normă de procedură a cărei reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele :

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 212 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Cova Ghera & CO — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 4.449/1/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 26 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elvila” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.527/103/2007 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 212 alin. 2 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut: „*Expertiza contrarie va trebui cerută motivat la primul termen după depunerea lucrării.*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că formula redacțională a textului de lege dedus controlului de constituționalitate nu oferă temei unei atare critici. Într-adevăr, art. 212 alin. 2 din Codul de procedură civilă nu aduce nicio atingere dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, întrucât instituirea unui termen pentru solicitarea expertizei contrarii, și anume la primul termen după depunerea lucrării, servește tocmai unei mai bune administrări a justiției, în scopul asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

Mai mult, textul de lege criticat aparține normelor de procedură a căror adoptare este atributul legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, soluții legislative diferite, în deplină conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 212 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Cova Ghera & CO — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 4.449/1/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 26 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.527/103/2007, **Tribunalul Neamț — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Elvila” — S.A. din București cu ocazia soluționării unei cereri de recuzare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă încalcă dreptul părților la un proces echitabil, consacrat în art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 paragraful 1

din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, coroborat cu prevederile art. 11 alin. (2) din Constituție. Arată că „judecarea cererii de recuzare de către colegii judecătorului recuzat nu asigură o imparțială soluționare a acestei cereri, cu atât mai mult cu cât unul dintre membrii completului, [...] este președintele Secției civile a Tribunalului Neamț”.

Tribunalul Neamț — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat instituie „norme de procedură operative de soluționare a cererii de recuzare, tocmai pentru a se respecta dreptul părților la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil — așa cum prevăd și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și cele ale art. 21 alin. (3) din Constituție”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, deoarece prin „textul de lege criticat s-au instituit norme de procedură operative de soluționare a cererii de recuzare, tocmai pentru a se respecta dreptul părților la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.”

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 746/2007, arătând că judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și că legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri. Mai precizează că încheierea prin care s-a respins cererea de recuzare se poate ataca odată cu fondul, instanța superioară de fond urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă. De asemenea, arată că textul de lege criticat nu contravine art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acesta se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, el nefiind aplicabil unei proceduri derivate, cu caracter derogatoriu, astfel cum este recuzarea.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elvila” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.527/103/2007 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut: „*Recuzarea judecătorului se hotărăște de instanța respectivă, în alcătuirea căreia nu poate să intre cel recuzat.*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că asupra constituționalității art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a pronunțat prin mai multe decizii, precum Decizia nr. 150 din 23 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 24 martie 2006, Decizia nr. 464 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 12 ianuarie 2005, și Decizia nr. 746 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 1 noiembrie 2007.

Textul de lege criticat determină competența de soluționare a cererii de recuzare, incident procedural ce intervine în desfășurarea normală a procesului civil.

Cu privire la susținerea potrivit căreia judecarea cererii de recuzare de către colegii judecătorului recuzat nu ar asigura o corectă soluționare a acesteia, textul de lege criticat încălcând astfel prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea a reținut că „relațiile de colegialitate dintre judecătorii aceleiași instanțe sau chiar din cadrul aceleiași secții nu justifică suspiciunea privind imparțialitatea judecătorilor care urmează să soluționeze cererea de recuzare îndreptată împotriva unui alt judecător”.

Totodată, Curtea a reținut că „judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri, încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca odată cu fondul, instanța superioară de fond urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă”. În fine, se constată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textul de lege atacat contravine prevederilor art. 11 alin. (2) din Constituție, cu raportare la dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reținând în decizia mai sus menționată că acest din urmă text „se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, el nefiind aplicabil unei proceduri derivate, cu caracter derogatoriu, astfel cum este recuzarea”.

Întrucât nu au intervenit elemente de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții în această materie, atât soluția, cât și considerentele din decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 27
din 15 ianuarie 2008referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Corobea Colver și Birou Executor Judecătoresc Balaci Titi în Dosarul nr. 2.820/215/2006 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.820/215/2006, **Tribunalul Dolj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Corobea Colver și Birou Executor Judecătoresc Balaci Titi cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe civile pronunțate într-un dosar având ca obiect o contestație la executare.

Referitor la motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia nu au precizat care sunt prevederile constituționale pe care înțeleg să le invoce și nici nu au motivat excepția de neconstituționalitate.

Tribunalul Dolj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată trebuie respinsă ca inadmisibilă, având în vedere că autorii excepției nu au invocat niciun text constituțional care să fi fost încălcat prin dispozițiile de lege criticate. În subsidiar, consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată. Astfel, arată că prerogativa instanței de a cenzura, cu prilejul stabilirii cheltuielilor de judecată, cuantumului onorariului avocațial convenit, prin prisma proporționalității sale cu amplitudinea și complexitatea activității depuse, este cu atât mai necesară cu cât respectivul onorariu, convertit în cheltuieli de judecată, urmează a fi suportat de partea potrivnică, dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar ca acesta să îi fie opozabil. Opozabilitatea sa față de partea potrivnică, care este terț în raport cu convenția de prestare a serviciilor avocațiale, este consecința însușirii sale de instanță prin hotărârea judecătorească prin al cărei efect creanța dobândește caracter cert, lichid și exigibil. Face trimitere la deciziile nr. 401/2005, nr. 492/2006 și nr. 746/2006, prin care Curtea Constituțională a statuat că art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă nu încalcă prevederile Constituției. Mai arată că în același sens este și jurisprudența Curții Europene a

Drepturilor Omului, care, investită fiind cu soluționarea pretențiilor la rambursarea cheltuielilor de judecată, în care sunt cuprinse și onorariile avocațiale, a statuat că acestea urmează a fi recuperate numai în măsura în care constituie cheltuieli necesare care au fost în mod real făcute în limita unui cuantum rezonabil.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece susținerile autorilor vizează chestiuni de aplicare a legii, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

Avocatul Poporului constată, din examinarea încheierii instanței judecătorești de sesizare a Curții Constituționale, respectiv a notelor scrise ale autorilor excepției, că aceștia din urmă nu au indicat textele constituționale cu care ar fi în contradicție art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă. Arată că, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „sesizarea trebuie făcută în formă scrisă și motivate”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut: „*Judecătorii au însă dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivite de mici sau de mari, față de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii excepției nu precizează ce texte sau principii constituționale consideră că sunt încălcate prin dispozițiile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate și, ca atare, aceasta nu se poate substitui autorilor excepției în ceea ce privește invocarea unor texte constituționale pretins încălcate și a unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, fiind nemotivată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Corobea Colver și Birou Executor Judecătoresc Balaci Titi în Dosarul nr. 2.820/215/2006 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 33
din 15 ianuarie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (2)
din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Uniunea Caselor de Ajutor Reciproc ale Salariaților din București în Dosarul nr. 31.476/3/2006 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 31.476/3/2006, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă**, excepție ridicată de Uniunea Caselor de Ajutor Reciproc ale Salariaților din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate, care prevăd

situațiile în care nu operează întreruperea prescripției, aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 21, art. 24 și art. 154 alin. (1).

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate nu pot fi considerate de natură să aducă atingere prevederilor constituționale ale art. 21, art. 24 și art. 154 alin. (1), întrucât exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor în baza prerogativelor sale, cu respectarea anumitor exigențe.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

În ceea ce privește competența de soluționare a excepției de neconstituționalitate, se observă că, atât timp cât instanța de judecată nu a reținut că un act normativ preconstituțional, de forță juridică a unei legi, este abrogat potrivit art. 154 alin. (1) din Constituție, sesizând Curtea Constituțională cu soluționarea excepției, aceasta este obligată să se pronunțe asupra textului de lege pe care instanța înțelege să-l aplice.

În aceste condiții, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 19 din 21 aprilie 1958, dispoziții care au următorul conținut: „*Prescripția nu este întreruptă, dacă s-a pronunțat încetarea procesului, dacă cererea de chemare în judecată sau executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat, ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 154 alin. (1) potrivit căroră „*Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care nu contravin prezentei Constituții*”.

Curtea Constituțională a mai fost sesizată și în alte cauze cu excepția de neconstituționalitate a art. 16 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958, cu motivare similară și raportare la prevederile constituționale ale art. 21 și 24. Astfel, prin Decizia nr. 681 din

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă, excepție ridicată de Uniunea Caselor de Ajutor Reciproc ale Salariaților din București în Dosarul nr. 31.476/3/2006 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 34 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România și art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România și art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Asociația de Turism Integrat Gorj în Dosarul nr. 64/95/2005 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 30 octombrie 2006, Decizia nr. 747 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.009 din 19 decembrie 2006, și Decizia nr. 967 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 26 noiembrie 2007, Curtea a statuat că textul de lege criticat este constituțional.

Cu acele prilejuri, Curtea a statuat, în esență, că instituția prescripției extinctive și a condițiilor în care aceasta operează prezintă incontestabile justificări, inclusiv din punctul de vedere al accesului liber la justiție și al dreptului la apărare, asigurând stabilitatea și certitudinea necesare în raporturile juridice, precum și mobilizarea titularilor de drepturi pentru realizarea lor în timp mai scurt, cu posibilități mai mari de probare a drepturilor subiective, precum și cu consecințe pozitive pentru asigurarea unei mai bune administrări a justiției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 64/95/2005, **Curtea de Apel Craiova — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România și art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Asociația de Turism Integrat Gorj cu ocazia soluționării apelului formulat împotriva Sentinței nr. 182 din 1 noiembrie 2006, pronunțată de Tribunalul Gorj în Dosarul nr. 304/COM/2005, având ca obiect un litigiu comercial,

în contradictoriu cu Agenția pentru Dezvoltare Regională Sud-Vest Oltenia Craiova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate, prin faptul că prevăd scutirea de taxele judiciare de timbru „numai a instituțiilor statului și autorităților administrative, neavând în vedere și pe celelalte părți”, contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, cât și ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, deoarece, „pentru o echitabilitate și egalitate a părților din dosar, trebuia ca aceste dispoziții legale să se aplice pentru ambele părți ori să se menționeze că sunt scutite de taxa de timbru litigiile ce fac obiectul Legii nr. 315/2004”.

Curtea de Apel Craiova — Secția comercială arată că, prin incidența dispozițiilor de lege criticate, nu se poate considera că se creează „o discriminare sau o încălcare a principiului egalității părților în fața instanțelor de judecată, atâta timp cât autoritățile sau instituțiile statului sunt finanțate de la bugetul de stat, iar taxele respective se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că diferențele de tratament juridic pentru părțile aflate în litigiu se justifică prin inexistența unor situații identice”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie:

— dispozițiile art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 30/1999 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a Ordonanței Guvernului nr. 12/1998 privind taxele de timbru pentru activitatea notarială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 29 ianuarie 1999, ordonanță aprobată prin Legea nr. 169/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 11 aprilie 2001. Acest text de lege are următorul cuprins: „*Sunt scutite de taxa judiciară de timbru cererile și acțiunile, inclusiv căile de atac formulate, potrivit legii, de Senat, Camera Deputaților, Președinția României, Guvernul României, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, de Ministerul Public și de Ministerul Finanțelor, indiferent de obiectul acestora, precum și cele formulate de alte instituții publice, indiferent de calitatea procesuală a acestora, când au ca obiect venituri publice.*”;

— dispozițiile art. 17 din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 29 iunie 2004, având următorul cuprins: „(1) *În termen de 30 de zile de la publicarea prezentei legi, Guvernul aprobă, prin hotărâre, regulamentul-cadru de*

organizare și funcționare a consiliilor pentru dezvoltare regională.

(2) *În termen de 60 de zile de la publicarea regulamentului-cadru prevăzut la alin. (1), consiliile pentru dezvoltare regională își elaborează și aprobă propriul regulament de organizare și funcționare.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin numeroase decizii, de exemplu, Decizia nr. 846 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2007, s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

În acest sens, Curtea a arătat că scutirea autorităților publice vizate de textele criticate de taxele judiciare de timbru este justificată, în mod obiectiv și rațional, de faptul că autoritățile respective — creditori bugetari — sunt finanțate de la bugetul de stat pentru a putea funcționa, iar taxele respective se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că ar fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget. Curtea a statuat că principiul egalității prevăzut de Constituție pentru cetățeni nu poate ca, prin extensie, să primească semnificația unei egalități între cetățeni și autoritățile publice. Așa cum rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 16, cetățenii se bucură de drepturile prevăzute în Constituție și în legi, fiind egali în fața acestora și a autorităților publice, în timp ce autoritățile publice exercită atribuțiile ce le sunt stabilite de lege, potrivit competenței lor, în realizarea funcțiilor pentru care sunt create.

În legătură cu critica de neconstituționalitate bazată pe susținerea că se încalcă dreptul de liber acces la justiție, respectiv dreptul la un proces echitabil, Curtea a reținut că aceasta este neîntemeiată, întrucât dispozițiile constituționale ale art. 21 nu exclud stabilirea unor condiții în legătură cu introducerea acțiunilor în justiție, între care și aceea a plății unor taxe, așa cum niciuna dintre aceste prevederi nu stabilește gratuitatea serviciului public al justiției.

În jurisprudența Curții Constituționale s-a stabilit că „înstituirea unor excepții de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru (scutiri de la plata taxei) nu constituie o discriminare [...]. Potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, *«Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege»*, fiind așadar la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Plata unor taxe sau impozite nu reprezintă un drept, ci o obligație constituțională a cetățenilor, prevăzută în art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care *«Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice»*”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește critica dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 315/2004 prin raportare la prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) și art. 21 alin. (1) și (2), Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece aceste texte constituționale nu au nicio semnificație pentru soluționarea acestei critici. De altfel, autorul excepției nu arată în ce constă contrarietatea dintre textul de lege criticat și prevederile constituționale invocate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România și art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Asociația de Turism Integrat Gorj în Dosarul nr. 64/95/2005 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 35 din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (3) și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (3) și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Asociația PAS „Danubiana” în Dosarul nr. 37.461/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 37.461/3/2005, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (3) și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Asociația PAS „Danubiana” într-o cauză comercială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate creează o situație de inegalitate între părțile participante la procesul civil ce are ca obiect o cerere evaluabilă în bani. Astfel, partea care a fost pârât în faza judecării în fond a dosarului nu poate exercita calea de atac a apelului sau recursului, deoarece trebuie să achite o taxă de timbru care, de multe ori, este semnificativă. Autorul excepției consideră, de asemenea, că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 53 alin. (1) și (2) și art. 136 alin. (5).

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu sunt incompatibile cu prevederile constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) și (3) și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997. Nivelul taxelor judiciare de timbru prevăzute de art. 2 alin. (1) a fost actualizat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.514/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 17 noiembrie 2006. Art. 11 alin. (1) a fost modificat prin art. I pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 28 august 2001, ordonanță aprobată prin Legea nr. 742/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 17 decembrie 2001.

Art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 se referă la nivelul taxelor judiciare de timbru pentru acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, iar alin. (3) are următorul conținut: „*Valoarea la care se calculează taxa de timbru este cea declarată în acțiune sau în cerere. Dacă această valoare este contestată sau apreciată de instanță ca derizorie, evaluarea se va face potrivit normelor metodologice prevăzute la art. 28 alin. (2) din prezenta lege.*”;

— Art. 11 alin. (1): „*Cererile pentru exercitarea apelului sau recursului împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 50% din:*

— *taxa datorată pentru cererea sau acțiunea neevaluabilă în bani, soluționată de prima instanță;*

— *taxa datorată la suma contestată, în cazul cererilor și acțiunilor evaluabile în bani.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind liberul acces la justiție, art. 53 alin. (1) și (2) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 136 alin. (5) privind proprietatea privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 21 din Constituție nu instituie nicio interdicție cu privire la taxele în justiție, fiind legal și normal ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. Mai mult, în virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), potrivit cărora „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice*”, plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor. Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea

cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții.

În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (cazul *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, 1985). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției, în sensul că ar putea exista situații în care părțile să nu poată plăti taxele de timbru din cauza cuantumului excesiv al acestora și, în consecință, să nu se poată adresa justiției, Curtea constată că legiuitorul a instituit, prin dispozițiile art. 21 din Legea nr. 146/1997, posibilitatea instanței de judecată de a acorda scutiri, reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru. Această reglementare vizează tocmai acele situații în care partea nu poate face față cheltuielilor unui proces din cauza lipsei mijloacelor materiale, constituind, contrar susținerii autoarei excepției, o garanție a liberului acces la justiție.

În ceea ce privește constituționalitatea art. 2 alin. (1) și (3) și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, în raport cu principiul constituțional al egalității în drepturi, Curtea constată că textul de lege criticat nu aduce atingere acestui principiu, deoarece nu face niciun fel de diferențiere între contribuabili.

În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin numeroase decizii, spre exemplu, Decizia nr. 284 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2007.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește critica textelor de lege prin raportare la prevederile constituționale ale art. 53 alin. (1) și (2) și art. 136 alin. (5), Curtea constată că susținerile autorului excepției sunt neîntemeiate, întrucât stabilirea unor excepții de la plata taxelor de timbru, plată ce constituie o obligație, iar nu un drept, reprezintă un atribut exclusiv al legiuitorului, pe care acesta îl exercită în considerarea anumitor situații determinate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (3) și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Asociația PAS „Danubiana” în Dosarul nr. 37.461/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 37

din 15 ianuarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵
și art. 402 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ și art. 402 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Sfirăială în Dosarul nr. 5.305/299/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.305/299/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ și art. 402 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ioana Sfirăială cu ocazia soluționării recursului civil declarat împotriva Sentinței civile nr. 4.310 din 20 martie 2007, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1, București, într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 și art. 20, prin raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, ținând seama de jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 108⁵ și art. 402 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins:

— Art. 108⁵: *„Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴ cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora.*

Cererea se face în termen de 15 zile, după caz, de la data la care a fost luată măsura sau de la data comunicării încheierii.

Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”;

— Art. 402 alin. 2 și 3: *„Hotărârea pronunțată cu privire la contestație se dă fără drept de apel, cu excepția hotărârii pronunțate în temeiul art. 400¹ și al art. 401 alin. 2.*

Hotărârea prin care s-a soluționat contestația privind înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu este supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea ce se execută.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, raportate la art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate.

Astfel, prin Decizia nr. 260 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 7 mai 2007, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă ca neîntemeiată, a statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, iar „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”.*

De asemenea, faptul că împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se poate face numai cerere de reexaminare, aceasta soluționându-se de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului. Există, în acest caz, doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, împrejurarea că soluționarea cererii de reexaminare este de

competența instanței de judecată sau a președintelui instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea nu contravine prevederilor constituționale și convenționale invocate, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare.

Nici critica dispozițiilor art. 402 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă nu poate fi reținută. Prin Decizia nr. 540 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, Curtea a constatat că Legea fundamentală nu cuprinde prevederi care să stabilească căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind în art. 129 că acestea se exercită „în condițiile legii”. Accesul la justiție nu

presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ și art. 402 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Sfirăială în Dosarul nr. 5.305/299/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 ianuarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 860/2004 privind recunoașterea calificării de medic veterinar și reglementarea unor aspecte referitoare la exercitarea profesiei de medic veterinar

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 860/2004 privind recunoașterea calificării de medic veterinar și reglementarea unor aspecte referitoare la exercitarea profesiei de medic veterinar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 11 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Prezenta hotărâre se aplică medicilor veterinari cetățeni ai statelor membre ale Uniunii Europene, ai celorlalte state aparținând Spațiului Economic European sau ai Confederației Elvețiene, denumite în continuare *state membre*, care exercită profesia de medic veterinar în România în regim salarial și/sau independent.

(2) Prevederile prezentei hotărâri se aplică cetățenilor prevăzuți la alin. (1) care doresc să exercite profesia de medic veterinar pe teritoriul României și sunt titulari ai unui titlu oficial de calificare care a fost obținut pe teritoriul unui stat care nu este membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European

sau al Confederației Elvețiene, denumit în continuare *stat terț*, dacă au o experiență de cel puțin 3 ani pe teritoriul unui stat membru, certificată de către acest stat.

(3) În condițiile prevăzute la art. 1 alin. (4) din Legea nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, cu modificările și completările ulterioare, regimul general de recunoaștere se aplică și profesiei de medic veterinar.”

2. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Autoritatea competentă pentru recunoașterea titlurilor oficiale de calificare pentru profesia de medic veterinar este Colegiul Medicilor Veterinari.

(2) Recunoașterea titlurilor oficiale de calificare permite accesul în România la aceeași profesie cu cea pentru care persoana solicitantă este calificată în statul membru de origine, precum și exercitarea activităților profesionale pe teritoriul României în condițiile prevăzute de lege pentru cetățenii români

deținători ai titlurilor oficiale de calificare în profesia de medic veterinar eliberate de autoritățile române competente.

(3) Colegiul Medicilor Veterinari eliberează certificate de conformitate în scopuri profesionale, în vederea recunoașterii în unul dintre statele membre prevăzute la art. 1 alin. (1) a titlurilor oficiale de calificare în profesia de medic veterinar, eliberate de instituții de învățământ superior acreditate din România.”

3. Articolul 3 se abrogă.

4. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) În scopul exercitării profesiei de medic veterinar pe teritoriul României, Colegiul Medicilor Veterinari recunoaște diplomele, certificatele și alte titluri de medic veterinar, eliberate de autoritățile competente din statele membre cetățenilor acestora, precum și titlul oficial de calificare prevăzut la art. 1 alin. (2), acordând acestor titluri oficiale de calificare același efect juridic ca și diplomelor, certificatelor sau titlurilor eliberate de autoritățile române competente; aceste titluri oficiale de calificare sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Fără a aduce atingere drepturilor câștigate, conform prevederilor prezentei hotărâri, se recunosc titlurile oficiale de calificare de medic veterinar care permit accesul la exercitarea activităților profesionale de medic veterinar, astfel cum este prevăzut în anexă, dacă sunt emise de un alt stat membru și sunt îndeplinite condițiile minime de formare prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1.477/2003 pentru aprobarea criteriilor minime obligatorii de autorizare și acreditare pentru instituțiile de învățământ superior din domeniile: medicină, medicină dentară, farmacie, asistenți medicali, moașe, medicină veterinară, arhitectură, precum și pentru colegiile de asistenți medicali generaliști, pentru formarea de bază.

(3) Titlurile oficiale de calificare în profesia de medic veterinar eliberate de statele terțe persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (2) și recunoscute de autoritățile competente ale unuia din statele membre se asimilează titlurilor oficiale de calificare prevăzute la alin. (1), dacă această primă recunoaștere s-a realizat cu respectarea condițiilor minime de formare profesională prevăzute de Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, publicată în Jurnalul Oficial L 255 din 30 septembrie 2005.”

5. La articolul 5, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Recunoașterea diplomelor, certificatelor și titlurilor de medic veterinar prevăzute la alin. (1) se efectuează dacă acestea sunt însoțite de un certificat eliberat de autoritățile competente din statul emitent, prevăzut la art. 18 alin. (1) lit. e), care atestă că diploma, certificatul sau titlul oficial de calificare în cauză respectă condițiile minime de formare în vederea recunoașterii automate.”

6. La articolul 6, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6 — (1) Se recunosc diplomele, certificatele și alte titluri de medic veterinar eliberate de un stat membru cetățenilor acestora, care nu îndeplinesc criteriile minime de formare profesională în medicina veterinară, prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1.477/2003, dacă au fost eliberate anterior datelor prevăzute la alin. (2) sau dacă au fost eliberate ulterior acestor date, dar pentru o formare începută anterior.”

7. La articolul 7, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Diplomele, certificatele și titlurile prevăzute la alin. (1) trebuie să fie însoțite de un certificat eliberat de autoritățile competente, prevăzut la art. 18 alin. (1) lit. e), prin care să se ateste că aceste documente au fost eliberate pe baza unei formări profesionale desfășurate în conformitate cu normele legale și sunt asimilate de către statul membru emitent calificărilor și denumirilor prevăzute în anexă.”

8. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Se recunosc diplomele, certificatele și alte titluri de medic veterinar eliberate cetățenilor unui stat membru, care

atestă o formare profesională însușită pe teritoriul fostei Republici Democrate Germane și care nu întrunesc toate cerințele minime de formare profesională prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1.477/2003, dacă:

a) atestă o formare profesională începută înainte de unificarea Germaniei;

b) dau dreptul posesorului să exercite activitățile specifice profesiei de medic veterinar pe întregul teritoriu al Germaniei, în aceleași condiții ca și titlurile eliberate de către autoritățile competente din Germania, prevăzute în anexă; și

c) sunt însoțite de un certificat emis de către autoritățile competente din Germania, care atestă că posesorul a exercitat efectiv și legal activitățile de medic veterinar în Germania timp de cel puțin 3 ani consecutivi în cursul celor 5 ani care precedă data eliberării acestui certificat.”

9. Articolul 16 se abrogă.

10. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — (1) În vederea obținerii dreptului de exercitare a profesiei de medic veterinar, Colegiul Medicilor Veterinari solicită următoarele documente:

a) dovada naționalității solicitantului;

b) copie de pe diplome, certificate sau de pe titlul oficial de calificare care atestă calificarea de medic veterinar și, după caz, atestarea experienței profesionale a persoanei respective, în situațiile prevăzute la art. 6 alin. (3), art. 8 lit. c), art. 9, art. 10 alin. (2), art. 11 alin. (2), art. 12 alin. (2), art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (2) și art. 15 alin. (2);

c) documente eliberate de către autoritățile competente ale statului membru de origine sau de proveniență privind: caracterul moral al persoanei în cauză, absența unei situații de faliment, absența unui caz de eroare profesională gravă sau de infracțiune care determină suspendarea ori interzicerea exercitării profesiei; în cazul în care astfel de documente nu sunt eliberate de către autoritățile competente ale statului membru de origine sau de proveniență, acestea se înlocuiesc cu o declarație pe propria răspundere sau cu o declarație solemnă, care îndeplinesc condițiile de validitate prevăzute în statul membru de origine sau de proveniență în care au fost eliberate;

d) un document privind sănătatea fizică sau psihică, solicitat în statul membru de origine; în cazul în care un astfel de document nu este solicitat în statul membru de origine, se acceptă un certificat de sănătate eliberat de autoritatea competentă a respectivului stat;

e) un certificat eliberat de autoritățile competente ale statului membru de origine, care atestă că titlurile oficiale de calificare pentru accesul la profesia de medic veterinar sunt cele prevăzute în anexă.

(2) Colegiul Medicilor Veterinari poate solicita cetățenilor statelor membre care doresc să exercite profesia de medic veterinar pe teritoriul României un certificat eliberat de băncile și societățile de asigurare dintr-un alt stat membru privind situația financiară sau dovada că aceștia sunt asigurați împotriva riscurilor pecuniare care decurg din răspunderea profesională, în cazul în care aceste documente sunt solicitate și cetățenilor români.

(3) În cazul în care România este stat de origine sau de proveniență, autoritățile competente române eliberează documente prevăzute la alin. (1) lit. c) și d), în termen de două luni.”

11. Articolul 20 se abrogă.

12. Articolul 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 21. — Documentele prevăzute la art. 18 alin. (1) lit. c) și d) și la alin. (2), precum și la art. 19 sunt valabile timp de 3 luni de la data eliberării acestora.”

13. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Cererea unui medic veterinar cetățean al unui stat membru, cu privire la accesul în România la activitățile veterinare, se soluționează de Colegiul Medicilor Veterinari, în termen de 3 luni de la data depunerii dosarului care cuprinde documentele prevăzute la art. 18.

(2) Colegiul Medicilor Veterinari confirmă primirea dosarului persoanei solicitante, în termen de o lună de la data înregistrării acestuia, și o informează, dacă este cazul, cu privire la lipsa oricărui document.

(3) În situațiile prevăzute la art. 19 alin. (1) și (3), cererea de reexaminare suspendă termenul legal de soluționare.”

14. Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 24. — (1) Dispozițiile prezentului articol se aplică numai în cazul în care prestatorul se deplasează în România în scopul exercitării profesiei de medic veterinar în mod temporar și ocazional; caracterul temporar și ocazional al prestării de servicii veterinare se evaluează de la caz la caz, în special în funcție de durata, frecvența, periodicitatea și continuitatea prestării.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor legale speciale și prezentului articol, Colegiul Medicilor Veterinari nu poate restrânge, din motive legate de calificările profesionale, libertatea de a presta servicii veterinare pe teritoriul României, în cazul în care prestatorul este stabilit în mod legal într-un stat membru în scopul exercitării profesiei de medic veterinar, denumit în continuare *stat membru de stabilire*.

(3) În cazul deplasării prestatorului în România, acesta trebuie să respecte prevederile legislației în vigoare referitoare la organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, normele cu caracter administrativ din domeniul sanitar-veterinar, precum și Statutul medicului veterinar, Codul de deontologie medical-veterinară și Regulamentul de organizare și funcționare a Colegiului Medicilor Veterinari.

(4) Medicii veterinari cetățeni ai unui stat membru, stabiliți în unul din statele membre, sunt exceptați de la obligația înscrierii în Colegiul Medicilor Veterinari, atunci când solicită accesul la activitățile de medic veterinar sau exercitarea acestora, în vederea prestării temporare de servicii veterinare în România.

(5) Medicii veterinari prevăzuți la alin. (4) sunt înregistrați în registrul ținut de Colegiul Medicilor Veterinari în acest scop, pe durata prestării temporare de servicii veterinare, în vederea aplicării prevederilor referitoare la conduita profesională.

(6) În situația în care pe durata prestării temporare de servicii în România persoanele prevăzute la alin. (4) încalcă dispozițiile profesionale cu caracter disciplinar sau administrativ prevăzute de lege, Colegiul Medicilor Veterinari informează statul membru în care cei în cauză sunt stabiliți.

(7) În cazul în care prestatorul se deplasează pentru prima dată în România dintr-un alt stat membru pentru a presta servicii veterinare, Colegiul Medicilor Veterinari poate solicita să fie informat în acest sens, în prealabil, printr-o declarație scrisă care să cuprindă informațiile privind acoperirea asigurării sau alte mijloace de protecție personală ori colectivă privind răspunderea profesională; declarația se reînnoiește o dată pe an în cazul în care prestatorul intenționează să furnizeze servicii veterinare, temporar sau ocazional, în România, în decursul anului respectiv; prestatorul poate prezenta această declarație prin orice mijloace.

(8) Pentru prima prestare de servicii veterinare sau în cazul unei schimbări materiale privind situația stabilită în documente, Colegiul Medicilor Veterinari poate solicita ca declarația să fie însoțită de următoarele documente:

a) dovada cetățeniei prestatorului;

b) documentul care să certifice că prestatorul în cauză este stabilit legal într-un stat membru în scopul exercitării profesiei de medic veterinar și că nu îi este interzisă exercitarea acesteia, nici chiar temporar, la momentul eliberării acestuia;

c) dovada calificării profesionale.

(9) Colegiul Medicilor Veterinari va retrage, după caz, temporar sau definitiv, documentul prevăzut la alin. (8) lit. b), eliberat unui medic veterinar cetățean român ori cetățean al unui stat membru, stabilit în România, în cazul în care acestei persoane i se aplică sancțiunile prevăzute de lege cu suspendarea sau ridicarea dreptului de liberă practică a profesiei.”

15. După articolul 24 se introduce un nou articol, articolul 24¹, cu următorul cuprins:

„Art. 24¹. — (1) Colegiul Medicilor Veterinari poate solicita autorităților competente din statul membru de stabilire, pentru fiecare prestare de servicii veterinare, orice informații relevante privind legalitatea stabilirii și buna conduită a prestatorului, precum și absența unor sancțiuni disciplinare sau penale.

(2) În situația în care România este stat membru de origine, Colegiul Medicilor Veterinari comunică autorităților competente ale statului membru gazdă informațiile solicitate cu privire la legalitatea stabilirii și buna conduită a prestatorului, precum și absența unor sancțiuni disciplinare sau penale, în conformitate cu art. 19.

(3) Autoritățile competente asigură schimbul tuturor informațiilor necesare pentru ca plângerea unui beneficiar al unui serviciu formulată împotriva unui prestator de servicii veterinare să fie tratată în mod corect; beneficiarul este informat cu privire la rezultatul plângerii.”

16. Articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — (1) Recunoașterea în România a diplomelor, certificatelor și a altor titluri eliberate de statele membre se efectuează și în condițiile în care titlul oficial de calificare a fost eliberat de către autoritățile competente din unul din aceste state membre, iar formarea profesională de medic veterinar a fost dobândită în totalitate sau parțial pe teritoriul unui alt stat membru.

(2) În cazul existenței unor suspiciuni privind legalitatea emiterii diplomei, identitatea titularului, statutul instituției de învățământ superior emitente și nivelul studiilor absolvite, atunci când o autoritate competentă a unui stat membru a eliberat un titlu oficial de calificare, care include o formare urmată în totalitate sau parțial într-o instituție legal situată pe teritoriul unui alt stat membru, în cazul în care România este stat membru gazdă, Colegiul Medicilor Veterinari are dreptul să solicite organismului competent al statului membru de origine în care a fost eliberat titlul oficial de calificare să verifice:

a) dacă formarea asigurată de instituția în cauză a fost certificată în mod oficial de instituția de învățământ din statul membru de origine în care a fost eliberat titlul oficial de calificare;

b) dacă titlul oficial de calificare eliberat este același cu cel care ar fi fost eliberat în cazul în care ciclul de formare s-ar fi derulat în întregime în statul membru de origine în care a fost eliberat titlul oficial de calificare; și

c) dacă titlul oficial de calificare eliberat conferă aceleași drepturi de acces la profesie pe teritoriul statului membru de origine în care a fost eliberat titlul oficial de calificare.”

17. Articolul 28 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — În cazul existenței unor motive întemeiate de suspiciune privind legalitatea emiterii diplomei, identitatea titularului, statutul instituției de învățământ superior emitente și nivelul studiilor absolvite, Colegiul Medicilor Veterinari poate solicita autorităților competente ale unui stat membru confirmarea autenticității diplomelor, certificatelor și titlurilor care atestă calificarea de medic veterinar eliberate în acel stat, precum și, după caz, confirmarea faptului că posesorul acestora îndeplinește condițiile minime de formare profesională prevăzute de Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2005/36/CE.”

18. Articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — Prevederile prezentei hotărâri se aplică și următoarelor persoane fizice posesoare ale unui titlu oficial de calificare în medicina veterinară:

a) soțului/soției unui cetățean român, precum și descendenții și ascendenții în linie directă aflați în întreținerea unui cetățean român, indiferent de cetățenia acestora;

b) persoanelor prevăzute la art. 2 alin. (1) pct. 3, 6 și 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, aprobată

cu modificări și completări prin Legea nr. 260/2005, cu modificările și completările ulterioare;

c) cetățenilor statelor terțe beneficiari ai statutului de rezident permanent în România, conform dispozițiilor legale în vigoare;

d) beneficiarilor statutului de rezident acordat de către unul dintre statele membre, în conformitate cu prevederile Directivei Consiliului 2003/109/CE privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 016 din 23 ianuarie 2004.”

19. Articolul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 31. — (1) Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului notifică, spre informare, Comisiei Europene dispozițiile legislative, regulamentare și administrative adoptate cu privire la eliberarea diplomelor, certificatelor sau a altor titluri oficiale care atestă calificarea în profesia de medic veterinar.

(2) Pe baza datelor furnizate de Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor și de Colegiul Medicilor Veterinari, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului notifică Comisiei Europene orice informație necesară

privind recunoașterea diplomelor, certificatelor sau a altor titluri oficiale care atestă calificarea în profesia de medic veterinar.”

20. Articolul 37 se abrogă.

21. Articolul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 38. — Prezenta hotărâre transpune dispozițiile art. 2 alin. (1) și (2), ale art. 3 alin. (1) lit. d) și alin. (3), ale art. 4, 5, 6, ale art. 7 alin. (1)—(3), ale art. 8, ale art. 10 lit. b), d) și g), ale art. 12, 14, art. 21 alin. (1), (6) și (7), ale art. 23, 39, 50—54 și ale art. 56 pct. 5.4.2 din anexa V și anexa VII din Directiva Parlamentului European și a Consiliului 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 255 din 30 septembrie 2005.”

22. În cuprinsul hotărârii, următoarele sintagme se înlocuiesc după cum urmează:

a) „Colegiul Medicilor Veterinari din România” cu „Colegiul Medicilor Veterinari”;

b) „statele membre ale Uniunii Europene, alt stat aparținând Spațiului Economic European sau Confederația Elvețiană” cu „statele membre”.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Dacian Cioloș

p. Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

Csutak-Nagy László

p. Ministrul educației, cercetării și tineretului,

Zvetlana Preoteasa,

secretar de stat

Departamentul pentru Afaceri Europene,

Adrian Ciocănea,

secretar de stat

București, 23 ianuarie 2008.
Nr. 79.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București, C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 159440